

ærede Medlem nu vil give det Udseende af. At man nubag efter, da det har viist sig at være en fordelagtig Handel, kan mene, at Kjøbenhavn har faaet en Begunstigelse, som den ikke skulde have havt, er dog noget ganske Andet, end hvad man maatte gaa ud fra i det Dieblis, Handelen blev affluttet. Naar det ærede Medlem henviste til, at Krigsbestyrelsen, jeg tror, han nævnte i 1857, havde langt andre Forestillinger om, hvad det omhandlede Terrain kunde udbringes til, skal jeg for det Første erindre om, at i 1857 var man overhovedet meget tilbøielig til at nære overdrevne Forestillinger om Eiendommens Værdi, hvilket ogsaa selve Aaret paa en temmelig søkelig Maade viste, og dernæst er det jo ogsaaumuligt, at Krigsbestyrelsen i 1857 kunde nære endogaa sangvinste Forventninger om, hvad der kunde bringes ud af dette Terrain. Tillige maa det jo erindres, at den Opgave i 1857 ikke var at skaffe Kapital til Fæstningsanlæg, men at skaffe Midler til at bære de forøgede løbende Udgifter til Hæren, og det opnaaede man ved at give Afkald paa en Del af de Afgifter til Kommunen, som det ærede Medlem mente var af tvivlsomt Værd, men som dengang ansaas for at være af en saadan Art, at Staten var forpligtet til at udrede dem. Hvilken Betydning man end vil tillægge denne Frigtelse for disse Afgifter for Staten, er det ganske sikkert, at for Kommunen kom det ud paa Et, om den skulde opgive en aarlig Indtægt af 91,000 Kr., eller om den skulde optage et Laan, hvis Forrentning svarede til det samme Beløb, for at kunne betale sin Kapital til Staten. For Kommunen foreligger der altsaa en virkelig Kjøbesum af paa det Nærmeste 3 Mill. Kr. for dette Terrain ved Siden af en Udgift, som jeg for oplyste, af 2 $\frac{1}{4}$ Mill. til Omdannelse af Terrainet og til de andre Arbejder, som dermed staa i Forbindelse. Jeg tror ikke, at man, dersom man dengang havde villet sælge dette Terrain til et Konjortium eller Aktieselskab med alle de Byrder og Forpligtelser, man paalagde Kommunen, da vilde have faaet stort Mere derfor. Jeg maa tilstaa, at jeg vilde betragte det som noget letfindigt fra et saadant Aktieselskabs Side, om det under de foreliggende Forhold havde betalt stort Mere end Kommunen. At det bagefter viser sig, at det har været en fordelagtig Handel, kan ikke forandre Forholdet. Jeg tror, at Kjøbenhavns Kommune betalte dengang for Terrainet, hvad det var værdt.

Berg: Maa jeg bede om Ordet.

Formanden (Krabbe): Dertil udkræves Thingets Samtykke. Hvis imidlertid ingen Indsigelse fremkommer, anser jeg Samtykket som meddelt. (Ophold.) Det ærede Medlem har Ordet.

Berg: Jeg glemte før at gjøre en Indsigelse imod en Øttring i det ærede Medlems Foredrag, nemlig den, at det først var længe bagefter, at man hertilands kom i Tanker om, at det var en uhørt billig Handel for Kommunen, den om Demarkationsterrainet. Det ærede Medlems Hukommelse maa staa ham meget feil, naar han kan komme med en saadan Udtalelse. Nei, strax da Handelen var bekendt, blev den aldeles utænkte Anvendelse, der blev givet Loven med Hensyn til Kjøbesummen, paa det Skarpeste imødegaaet baade i Pressen og her. Jeg tror neppe, at der var noget Blad udtagen netop de, der aldeles ubetinget satte Kjøbenhavns Interesser over hele Landets og altsaa Hærens med, der ikke dakte denne Opfattelse. Naar det ærede Medlem derhos bemærkede, at den og den Kjøbesum, nemlig imellem 2 og 3 Mill., skulde være nok, vil jeg dog bede ham lægge Mærke til, at dette Lovforslag giver Udslag til, at man for nogle enkelte Tønder Land, for et rent ubetydeligt Hjørne af Terrainet, skal give mellem en Trediedel eller en Fjerdedel af hele Kjøbesummen. Naar det ærede Medlem sammeneftler dette og sammenholder Priserne nu og da paa Grunde, idet Staten jo dengang fik 20 Kr. pr. Kvadratalen for Grundene paa Gammelholm, staa vil han se, af hvilken Bestaffenhed denne Handel har været, hvis juridiske Berettigelse jeg ikke kan komme til at angribe. Men nu maa man fremdrage dette, fordi vi maa benytte os deraf. Vi maa se, hvad Jorden har været værd i Statens Haand, naar vi tale om, hvorledes Dele af dette Terrain nu skal staves tilveie til Jernbaneanlæg. Jeg siger: Naar det ærede Medlem overtænker dette, vil han komme til en for Statskassen rigtigere Betragtning af dette Spørgsmaal. Ellers tør jeg ikke fastholde det Udtryk, jeg brugte før om hans Partipolitisk, thi staa bliver den i dette Punkt meget snevrere og gaar ikke ud over Demarkationsterrainet. Men hele denne Forhandling har jo kun en Forpostfægtnings Interesse, idet dette Spørgsmaal hviler foreløbig med selve Lovforslaget.

Scharling: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning?